אוצר מדרשים — אשה העניה והשידה

ויהי היום ותרד אשה עניה אחת לרחוץ את עוּלה [=עוללה] על יד הנהר, ותרחצהו ותלבישהו ותושיבהו להשתעשע, ואחרי כן ירדה אל המים לרחוץ את בשרה גם היא.

ויהי היא רוחצת, וְשֵׂדָה אחת בדמות אחת הנשים כערך האשה הרוחצת, באה ותרא את הילד בריא ושמן ותתאווה תאווה לאוכלו. אתם הלא ידעתם כי השדים אוכלי אדם הם, כל אוכל לא תתעב נפשם למלא בטנם, את הכל יאכלו כל הבא בידם, ופעמים רבות יפתחו את קברות המתים למלא נפשם בבשר אדם. וכאשר תאבה השידה הזאת לילד הזה התכחשה ותקרא לאמו: "האח אחותי האם לא תתניני לחבק את ילדך בזרועותי?"

ותואל האם לתתה לעשות כדבריה, ותמהר השדה ותשא את הילד ותברח עמו. ותמהר גם האם ותקפוץ מתוך הנהר ותרדוף אחריה בצעקה ויללה, ובקול המולה גדולה קרבו ובאו עד לפני האולם אשר שם הנביא.

בימים ההם היה בודה (=בודהא) על הארץ, אחר היוולדו בגלגולו להיות נביא גדול, ויהי דרכו להתהלך באולם אנה ואנה לשמוע דברי ריבות אשר יקריבו אליו בעלי ריב וישפוט ביניהם, ותקרבנה אליו שתי הנשים אשר להן ריב הילד למשפט, ויקשב וישמע מה שתיהן דוברות. זאת אומרת בתום לבבה כי היא אם הילד וזאת אומרת כי היא אם הילד.

ויעש הנביא קו על הארץ ויעמידן אשה לקראת רעותה, את השידה מעבר מזה ואת אם הילד מעבר מזה, ויאמר לה: "החזיקי בילד ואחזי ברגליו." ואל השידה אמר: "ואת אחזי בידיו, ועתה משוכנה שתיכן בכוחכן, אשה אשה, כאשר תוכל את הילד אליה, והיה אשר תמשך את הילד מן הקו והלאה אליה ראשונה היא אמו ולה ינתן."

השידה שמעה ותשמח בלבה, בדעתה כי לא כוחה כוח בת אדם, ותתייצב הכן למשוך את הילד בחמת כוחה, ואולם האם ביודעה כי גדול יהיה כאב הילד בהמשכו נכמרו רחמיה עליוותבך ותאמר: "לא לא, תקח לה את הילד! לא אוכל לראות בענותו."

אז ענה הנביא ואמר לעומדים לפניו: "זאת אשר רחמה על הילד היא אמו, תנו לה את הילד!"

ויהללו כולם בקול גדול את חכמת נביאם ויתהללו בו, והוא שם פניו בשידה ויאמר לה: "ראי דרכך בזויה וחוטאת, ידעתי כי שידה את, כי עיניך אדומות כזרע סנוורים ואין נוגה להן (אות הוא להכיר ברוחות רעות) לכי לך, רק הטיבי דרכך למען לא תלכדי ביד פשעך ובאה עליך רעה גדולה."

כה הראה הנביא את חכמתו.